

Dobitnice knjige "Ispovijed i druge priče"

"Ispovijed i druge priče" zbirka je pripovjedaka velikoga pisca i Nobelovca Ive Andrića, zbirka koja će vas još jednom očarati prekrasnim i neponovljivim stilom i naracijom ovog klasika domaće književnosti

Dvije čitateljice koje na poklon od Naklade Ljevak i Femine dobivaju zbirku pripovjedaka velikoga Ive Andrića „Ispovijed i druge priče“, su:

%%IGRA%%

Ovaj izbor pripovjedaka, između ostaloga, ispravlja jedan često ponavljan i odavno uvriježen stereotip – da se, naime, Andrićevo zanimanje za prikazivanje bosanskohrvatskoga miljea iscrpljuje i ograničuje na „franjevački ciklus“ pripovjedaka i na vrijeme osmanlijskoga vladanja Bosnom. Proze iz drugoga dijela ove knjige to na upečatljiv način korigiraju, donoseći niz „novih“ tema i likova iz tog svijeta, smještenih u jedno sasvim drugo, postotomansko vrijeme.

Od priče *Mara milosnica*, koja još pripada starom dobu, preko proze *O starim i mladim Pamukovićima* (koja očigledno kontinuirala atmosferu i likove iz *Mare milosnice*, i koja je po svemu sudeći torzo mnogo veće cjeline, vjerojatno nezavršenog romana „iz sarajevskog života“), pa već klasičnoga *Čuda u Olovu*, te kraćih priča kakve su *Pekušići*, *Svečanostili* *Ćilim*, zaključno s maestralnom pripovijesću *Bife „Titanik“*, Andrić nastavlja ispitivati „condition humaine“ malih ljudi *bačenihu* te nove, sasvim drukčije historijske, društvene okolnosti i forme življenja. To su najčešće priče o zlu, vječnom i neshvatljivom, o onoj *premoći zla* u svijetu, za koju će Andrić reći Ljubi Jandriću da se još u mladosti o njoj naučio rasuđivati od Kierkegaarda...

Ivo Andrić, pjesnik, pripovjedač, romanopisac, esejist, rođen je 1892. u Dolcu kraj Travnika. Studirao je filozofiju na fakultetima u Zagrebu, Beču, Krakovu i Grazu, gdje je i doktorirao 1923. Poslije Prvog svjetskog rata Andrić ulazi u diplomatsku službu te više godina radi kao činovnik u konzulatima u Rimu, Bukureštu, Madridu i Ženevi. Prije početka Drugog svjetskog rata dobiva položaj veleposlanika u Berlinu. Nakon raspada Jugoslavije 1941. izlazi iz diplomatske službe te vrijeme okupacije provodi u Beogradu. Nakon rata bio je poslanik u Skupštini BiH i u Saveznoj skupštini. Bio je i predsjednik

Saveza književnika Jugoslavije (1946-1952).

Ivo Andrić počeo je pisati još prije Prvog svjetskog rata. Njegovi prvi radovi objavljeni su u omladinskim listovima i časopisima (*Hrvatski đak*, *Bosanska vila* itd.). Početak njegova literarnog stvaranja označen je izlaskom ciklusa pjesama u Hrvatskoj mladoj lirici 1914., te knjigom *Ex Ponto* 1918. Napisao je nekoliko knjiga pripovjedaka (*Nemiri*, *Put Alije Đerzeleza*, *Pripovetke* itd), eseje i lirsku prozu. Poslije Drugog svjetskog rata, Andrić objavljuje svoja najvažnija djela: *Travnička kronika* (1945), *Na Drini ćuprija* (1945) i *Prokleta avlija* (1954). Godine 1961. Ivi Andriću uručena je Nobelova nagrada za književnost.